

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 3. 2019, č. j. 31 A 15/2017 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Bechyně, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nové Město nad Metují (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. NMNM/4078/2016/ODSH/VaD/36, byly zamítnuty námitky žalobce proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam potvrzen. Tato skutečnost měla za následek pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“).

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2017, č. j. KUKHK-12066/DS/2017/Er, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Krajský soud neshledal, že by v projednávané věci postupovaly správní orgány jinak než je obvyklou praxí, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru řidičů z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. Z judikatury vyplývá, že správní orgán v řízení o námitkách pouze ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě. Blokové řízení je přitom řízením zjednodušeným, kdy příslušný pokutový blok musí obsahovat náležitosti stanovené zákonem, byť tyto mohou být uvedeny stroze a zkratkovitě. Řízení o námitkách pak nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku samém. Následně krajský soud podrobně přezkoumal jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru řidičů a konstatoval, že zákonem požadované údaje jsou na všech namítaných pokutových blocích identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Uzavřel, že se žalobci nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaný ignoroval správní praxi, když nepřezkoumal jednotlivá rozhodnutí vzešlá z blokových řízení, přestože stěžovatel doložil tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že odvolací orgán se k odvolání účastníka řízení zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a tyto pak označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Správní orgány se od této praxe bez udání důvodu odchýlily a krajský soud jejich postup nepřipustně aproboval. Dále nesouhlasí s tím, že žalovaný posuzoval pouze oznámení od věcně příslušných oddělení policie o tom, že stěžovatel měl spáchat přestupek a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. A to i přesto, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení. Krajský soud pak posoudil věc po právní stránce nesprávně, neboť podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jsou nezpůsobilými pro provedení záznamu těchto bodů. Konkrétní vady jednotlivých podkladů stěžovatel zopakoval dle žaloby.

[5] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, věc vrátil uvedenému k dalšímu řízení; dále žádá přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a náhradu nákladů řízení.

pokračování

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovateli bylo dne 11. 4. 2016 doručeno oznámení ze dne 6. 4. 2016, č. j. NMNM/4078/2016/ODSH/VaD, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Proti tomuto uplatnil v podání ze dne 5. 7. 2016 námitky. Správní orgán I. stupně obstaral podklady, na základě kterých byly body do registru řidičů stěžovateli zaznamenány (ověřené kopie pokutových bloků) a po jejich zhodnocení rozhodnutím ze dne 25. 8. 2016, č. j. NMNM/4078/2016/ODSH/VaD/22, námitky stěžovatele proti provedení záznamu bodů zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, na základě kterého žalovaný uvedené rozhodnutí zrušil pro nesrozumitelnost a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Správní orgán I. stupně poté rozhodnutím ze dne 5. 1. 2017, č. j. NMNM/4078/2016/ODSH/VaD/36, opět zamítl stěžovatelovy námitky proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam potvrdil. V rozhodnutí o zamítnutí námítky přitom vycházel z následujících podkladů: Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 3. 4. 2016, č. j. KRPH-31716/PŘ-2016-050506, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 10. 1. 2016, č. j. KRPH-2952/PŘ-2016-050506, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 29. 3. 2015, č. j. KRPM-42220/PŘ-2015-141106, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 10. 11. 2014, č. j. KRPM-149204/PŘ-2014-140040, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 4. 12. 2013, č. j. KRPU-278971/PŘ-2013-0400040, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 28. 6. 2012, č. j. KRPH-62510/PŘ-2012-050710; Rozhodnutí o uložení pokuty a zákazu řízení motorových vozidel ve správním řízení s nabytím právní moci dne 21. 12. 2010, č. j. OD/78124/2010/RV-1601, Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 7. 2010, č. j. Mp 441/10.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že se předloženou stížní argumentací ve skutkové a právně obdobné věci zabýval (např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 As 129/2018 - 45, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57), přičemž neshledal důvod se v posuzované věci od své stávající judikatury odchýlit.

[11] Kasační stížnost je převážně tvořena argumentací, kterou stěžovatel použil již ve správní žalobě, a se kterou se krajský soud v napadeném rozsudku detailně vypořádal. Z obsahu kasační stížnosti ani nelze dovodit, co přesně stěžovatel krajskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu pokládá za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost

představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Stěžovatel je v ní v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tak rozsah jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Uvedení kasačních námitek není možné nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatel samozřejmě může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popřípadě argumentaci uvedenou v odvolání) zopakovat; například tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, popřípadě neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy by však měl výslovně uvést, které závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, respektive nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem je napadené rozhodnutí nesprávné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45).

[12] Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, je *„žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).“* V projednávané věci je podaná kasační stížnost na samé hranici projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry krajského soudu relevantně polemizoval. Stěžovatel v kasační stížnosti z velké části pouze zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě; konkrétně se jednalo o námitku spočívající v tvrzeném nedodržení ustálené správní praxe ze strany žalovaného, potažmo porušení zásady legitimního očekávání, a námitku založenou na zpochybňování podkladů použitých pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Těmito námitkami se však krajský soud podrobně zabýval již v napadeném rozsudku, přičemž je neshledal důvodnými. Stěžovatel se proti argumentaci krajského soudu týkající se uvedených žalobních námitek v kasační stížnosti nikterak nevymezil. Jestliže ovšem stěžovatel vznáší námítka toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti a pouze obecně posoudit zákonnost rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37).

[13] Stěžovatel považuje podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nezpůsobilými pro provedení záznamu těchto bodů. Toto nesprávné posouzení pak shledává kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud předznamenává, že pro oblast dopravního přestupkového práva existuje bohatá judikatura (viz níže). V kontextu přezkumu podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče v námitkovém řízení lze uvést např. rozsudek ze dne 6.

pokračování

8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul rozsah přezkumu následovně: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ K hlediskům soudního přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů a k nárokům kladeným na pokutové bloky blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76.

[15] Z ustálené judikatury vyplývá, že správní orgán je v rámci námitkového řízení oprávněn přezkoumávat pouze to, zda zápis do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy (zde Policie ČR, Městského úřadu Nový Jičín nebo Městské policie Nové Město nad Metují) a zda počet připsaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Stěžovatel proti těmto skutečnostem nic nenamítal. Správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě nichž jsou zápisy prováděny, je proti tomu v námitkovém řízení ze zákona presumována a správní orgány ji v této fázi již přezkoumávat nemohou. Tomuto správní orgán I. stupně dostal; jeho postup byl v souladu s citovanou judikaturou a jím zjištěný skutkový stav má oporu ve spise. Žalovaný se v rozhodnutí podrobně věnoval jednotlivým oznámením o uložení pokuty, shrnul jejich obsahové náležitosti a také zápisy odpovídajících počtů bodů do registru řidičů. Také krajský soud se pak v rozsudku vyjádřil ke všem žalobním námitkám stěžovatele týkajícím se jednotlivých podkladů zápisu (pokutových bloků), tyto náležitě vypořádal a přesvědčivě zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Napadený rozsudek je řádně odůvodněn a netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Stěžovatel ani nevznnesl proti tomuto posouzení žádné námitky. Pakliže chtěl stěžovatel dosáhnout také podrobného přezkoumání krajským soudem učiněného posouzení právních otázek plynoucích z předmětných podkladů pro záznamy bodů do registru řidičů, měl v kasační stížnosti formulovat, proti čemu v napadeném rozsudku brojí, nikoliv pouze opakovat žalobní námitky. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[16] Fakticky jedinou kasační námitku vznáší stěžovatel proti nesprávnému právnímu posouzení aplikace zásady legitimního očekávání na projednávaný případ. Ze tří doložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje stěžovatel dovozuje, že správní orgán ignoroval ustálenou praxi; na základě takto nekonzistentního rozhodování pak vznikají rozpory, které jdou k tíži stěžovatele a odporují jeho legitimnímu očekávání. Stěžovatel upozorňuje, že správní orgán je správní praxí vázán; pokud má od této odlišný

názor, musí jej řádně odůvodnit, což v daném případě neučinil, a to ani v nejobecnější rovině. Krajský soud při vypořádání této žalobní námitky uvedl, že stěžovatel nevyjádřil spojitost předložených důkazních prostředků se svým řízením a svou věcí. Současně, že námitky nebyly jasně a zřetelně formulovány, proto na ně nelze konkrétně reagovat. Krajský soud neshledal, že by správní orgány zde postupovaly jinak než je obvyklou praxí, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru řidičů u žalobce z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. Toto bylo detailně posuzováno u každého jednotlivého případu. K této otázce se vyjádřil také žalovaný na straně 10 žalobou napadeného rozhodnutí. V žalobě, a taktéž shodně v kasační stížnosti, pak stěžovatel k patřičnému nezohlednění těchto rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje uvádí, že „z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí stejného odvolacího orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných (...) též vyplývá, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body.“

[17] Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57, v němž vypořádával argumentačně totožnou námitku formulovanou týměž advokátem ve skutkově obdobné věci, a od níž nemá žádný důvod se ani v nyní projednávaném případě odchýlit. Zde konstatoval, že „správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem, zde Krajského úřadu Jihočeského kraje. Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak, jak vyplývá z výše uvedeného, by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu pro Moravskoslezský kraj byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat. Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 (totéž rozhodnutí přikládal stěžovatel k žalobě i v nyní projednávaném případě, pozn. soudu), nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost (...) směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení (...) a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad (...) neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami“. Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje

pokračování

zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.“

[18] Správní orgán I. stupně v projednávané věci věnoval každému přestupku v rozhodnutí o námitkách dílčí odstavec (strany 3-5), v němž ve všech případech mimo jiné popsal, co je na příslušném pokutovém bloku uvedeno: popis protiprávního jednání stěžovatele, vč. právní kvalifikace přestupku a příslušného právního předpisu, výše uložené pokuty, datum vystavení blokové pokuty, datum právní moci, razítko, podpis s uvedením jména, příjmení a služebního čísla oprávněné úřední osoby a podpis přestupce (stěžovatele). Ověřil tak, že podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, záznam byl proveden v souladu s ním a počet bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Jak z výše uvedeného plyne, tento postup zcela odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu a jako takový nemůže vést k porušení legitimního očekávání stěžovatele (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 2 As 129/2018 - 45). V případě, že by některý z krajských úřadů zákonnost předložených podkladů (aktů veřejné moci) v některých svých rozhodnutích přímo posuzoval, mělo by takové rozhodování za následek tříštění praxe, nikoli její sjednocování, a jako takové by nebylo způsobilé založit legitimní očekávání. I tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány i krajský soud při přezkumu rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, řádně své závěry odůvodnily, pročez jsou námitky stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, které nadto nikterak konkrétně nebrojily proti napadenému rozsudku, liché.

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[23] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu